

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 542/06
10.04.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Милене Инић-Дрецун и Горана Чавлине, чланова већа и саветника Гордане Бурлић, записничара, у кривичном предмету против оптуженог **АА**, због кривичног дела тешке крађе из члана 166. став 2. у вези става 1. тачка 3. Кривичног закона Републике Србије, одлучујући о жалби браниоца оптуженог, изјављеној против пресуде Окружног суда у Нишу К.273/05 од 13.01.2006. године, у седници већа одржаној 10.04.2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба браниоца оптуженог АА, а пресуда Окружног суда у Нишу К.273/05 од 13.01.2006. године, **ПОТВРЂУЈЕ**.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Окружног суда у Нишу К.273/05 од 13.01.2006. године, остављена је на снази правноснажна пресуда Окружног суда у Нишу К.90/97 од 28.09.2000. године. У казну затвора у трајању од једне године и шест месеци која је изречена оптуженом АА означеном правноснажном пресудом урачунато је време проведено у притвору и на издржавању казне затвора и то од 30.09.2005. године, па надаље. Оптужени је обавезан да плати суду на име паушала износ од 2.000,00 динара.

Против наведене пресуде, жалбу је благовремено изјавио бранилац оптуженог, због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о казни, с предлогом да се побијана пресуда преиначи и оптужени ослободи оптужбе или укине и предмет врати истом суду на поновно суђење.

Републички јавни тужилац у поднеску Ктж.668/06 од 24.03.2006. године, предложио је да се жалба браниоца оптуженог одбије као неоснована, а првостепена пресуда потврди.

Врховни суд је размотрио списе предмета, испитао побијану пресуду, ценио наводе у жалби и предлог Републичког јавног тужиоца, па налази:

Жалба је неоснована.

Побијана пресуда не садржи битне повреде одредаба кривичног поступка, на које Врховни суд, као другостепени суд, у смислу члана 380. став 1. тачка 1. ЗКП, пази по службеној дужности, нити битне повреде на које се жалбом браниоца оптуженог указује.

Неосновани су жалбени наводи браниоца оптуженог да је учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 10. ЗКП, односно да је пресуда заснована на доказу на коме се не

може засновати, с обзиром на то да валидност доказа који су прибављени по одредбама раније важећег закона о кривичном поступку, а ради се о потврди о привремено одузетим предметима, није обеснажена ступањем на снагу Законика о кривичном поступку, као што нису обеснажене истражне и друге процесне радње, које су извршене у складу са одредбама тада важећег процесног закона.

Неосновано се жалбеним наводима браниоца оптуженог истиче да је учињена и битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП, односно да нема разлога о одлучним чињеницама. О свим одлучним чињеницама дати су довољни, јасни и правилни разлози који не противрече један другом, а ни садржини записника о изведеним доказима. Из наведених разлога се види и који докази потврђују одлучне чињенице о извршењу кривичног дела, како првостепени суд цени изведене доказе и да дати разлози одговарају садржини изведених доказа.

Неосновано се жалбеним наводима истиче да из изведених доказа и радњи предузетих од стране оптуженог не произилази да је оптужени учинио кривично дело за које је оптужен и оглашен кривим, јер га је првостепени суд огласио кривим и осудио за кривично дело за које није поуздано утврђено да је учињено од стране оптуженог, односно оспоравају се чињенични и правни закључци првостепеног суда од значаја за постојање кривичног дела и кривичне одговорности оптуженог за то кривично дело. Чињенична основа пресуде К.90/97 од 28.09.2000. године у изреци је потпуна и разумљива, како у погледу објективних елемената наведеног кривичног дела, тако и у погледу субјективног односа оптуженог према овом кривичном делу. Таква садржина чињеничног описа дела је у потпуном складу са квалификацијом која је наведена у изреци означене пресуде и њеним разлозима.

По оцени Врховног суда, жалбеним наводима се не доводи у сумњу закључак првостепеног суда да је оптужени АА са умишљајем подстрекао оптуженог ББ да сачека оштећену ВВ и на нарочито дрзак начин јој из руке истргне торбу са новцем и драгоценостима "тако што је у два наврата у кафићу "ГГ" испричао ББ да познаје оштећену и да му је познато да она има доста пара и да свакодневно скупља дневни пазар у својим локалимa и да код себе увек има најмање 2.000,00 динара и да је заједно сачекају ____ године на паркингу испред локала у "ДД", што су и учинили и обојица дошли на договорено место, па је АА показао оштећену која је ту дошла по дневни пазар својим возилом, а онда се удаљио са лица места док је ББ сачекао оштећену, изненада јој пришао са леђа и на нарочито дрзак начин истргао торбу из руке и побегао одузевши од оштећене 20.670 DEM, 1.200 USA долара, 300 швајцарских франака, 4.600,00 динара, три златна прстена, прстен од сребра, торбу, шминку и лична документа".

На основу изведених доказа првостепени суд је потпуно и правилно утврдио чињенично стање и на основу тако утврђеног чињеничног стања погрешно нашао да се у радњама оптуженог АА налазе обележја кривичног дела тешке крађе из члана 166. став 2. у вези става 1. тачка 3. КЗ РС, позивајући се на одредбу члана 412. став 3. ЗКП.

Испитујући првостепену пресуду Округног суда у Нишу К.90/97 од 28.09.2000. године, у делу одлуке о казни, Врховни суд налази да је жалба браниоца оптуженог неоснована, с обзиром на то да је изречена казна у границама прописане казне.

Првостепени суд је правилно утврдио и оценио све околности које су од значаја за одмеравање казне оптуженом у смислу члана 41. Основног кривичног закона и нашао да је изречена казна затвора у трајању од једне године и шест месеци за наведено кривично дело сразмерна тежини и друштвеној опасности извршеног кривичног дела, као и степену кривице оптуженог и нужна да се у конкретном случају оствари сврха кажњавања из члана 33. ОКЗ. Стога се неосновано у жалби браниоца оптуженог истиче да је овом оптуженом изречена казна затвора строже одмерена у односу на оптуженог ББ.

Из изложеног, на основу члана 391. ЗКП, Врховни суд је одлучио као у изреци пресуде.

Председник већа

судија,

Јанко Лазаревић, с.р.

Записничар,
Гордана Бурлић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Мирјана Војводић

ан